

MERCIE

HET MAGAZINE VAN WMH

OEGANDA, DE PAREL VAN AFRIKA

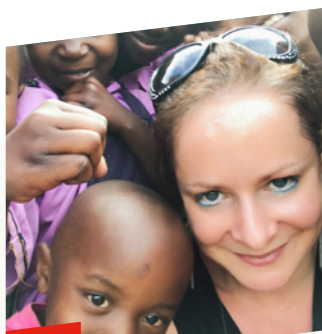
#02
JUN
2018

**VOLG ONZE PROJECTREIS
NAAR OEGANDA MEE!**
Oeganda in cijfers en weetjes

ONDERWIJS IN RAMBIA
De sleutel tot ontwikkeling,
de sleutel tot een betere toekomst

**OEGANDA DOOR DE OGEN
VAN EX-TOPJOURNALISTE
ELS DE TEMMERMAN**

VOORWOORD

Karen Van Assche

Verantwoordelijke Dienst Communicatie

In juli 2017 begon ik te werken bij Wereld Missie Hulp als communicatieverantwoordelijke. Ik was me nog maar goed en wel aan het inwerken, toen er een vergadering met BSC (Belgian Senior Consultants) op het programma stond. Beni en Wynold - gepensioneerde consultants die tot voor kort hoge functies in gerenommeerde bedrijven bekleedden - hielpen ons om het project 'Rambia' voor te bereiden. Net zoals jullie, hoorde ik toen voor het eerst over dit project. Enige opheldering is dus op z'n plaats:

Tot nu had Wereld Missie Hulp enkel projecten van anderen gesteund, maar de eerste bouwstenen voor een 'eigen' Wereld Missie Hulp-project werden gelegd tijdens deze bijeenkomst. Voor de eerste keer zal WMH ook zelf een project uitvoeren en opvolgen, in plaats van enkel projecten van anderen te ondersteunen. Van deze strategische ommezwaai mocht ik deel uitmaken! Een heel traject, dat natuurlijk niet optimaal afgelegd kan worden zonder een bezoek aan het project - ter plaatse - te brengen. In de middenkatern komen jullie alles te weten over ons eigen project, namelijk de bouw van een school 'Rambia' in Fort Portal, Oeganda.

Deze MERCIE geeft een overzicht van onze projectreis doorheen dit prachtige land; van 18 tot en met 25 maart hebben wij (onze directeur Wim Smit en ik) heel wat projecten bezocht die WMH soms al jaar en dag steunt. Veel leesplezier en de volgende Oegandese wijsheden wil ik je alvast niet onthouden:

You do not need to be great to do great.

The road to future is always under construction. Therefore, do not lose hope.

Life takes you everywhere. Love brings you home.

OEGANDA, DE PAREL VAN AFRIKA

- 03** **VOLG ONZE PROJECTREIS NAAR OEGANDA MEE!**
Oeganda in cijfers en weetjes
- 04-05** **M-LISADA, DAT KLINKT ALS MUZIEK IN DE OREN**
- 06-07** **HOOP VOOR DE OUDEREN VAN PAIDHA**
- 08** **WE HEBBEN ALLEMAAL TALENTEN, DROMEN EN AMBITIES**
- 09-12** **ONDERWIJS IN RAMBIA**
De sleutel tot ontwikkeling, de sleutel tot een betere toekomst
- 13-15** **OEGANDA DOOR DE OGEN VAN EX-TOPJOURNALISTE ELS DE TEMMERMAN**
- 16-17** **ALS DE GEWEREN GEEN LAWAAI MEER MAKEN...**
- 18-19** **MURCHISON FALLS NATIONAL PARK WEETJES**
- 20** **KOM MEER TE WETEN OVER DE GENADEMOORDEN IN OEGANDA**

COLOFON

Mercie is een gratis uitgave van WMH

Verantwoordelijke uitgever Wim Smit
Provinciesteenweg 400, 2530 Boechout,
03 454 14 15, info@wereldmissiehulp.be

Redactie Karen Van Assche

Realisatie van www.studiorauw.be

Art Director Matthias Berghmans

Coördinatie Karen Van Assche

Eindredactie Karen Van Assche

Drukkerij Antilope

VOLG ONZE PROJECTREIS NAAR OEGANDA MEE!

OEGANDA IN CIJFERS EN WEEJTJES

Op zaterdag 17 maart 2018 landden we in Entebbe, een stad die op ongeveer 40 kilometer van Kampala (de hoofdstad van Oeganda) ligt. Kampala is het industriële en bestuurlijke centrum van het land. De stad ligt verspreid over zeven heuvels en de naam betekent 'de heuvels der antilopen'.

BEVOLKING		OPPERVLAKTE		BEVOLKINGSDICHTHEID		STEDELIJKE BEVOLKING	
Oeganda 40.323 mio	België 11.372 mio	Oeganda 241.550 km ²	België 30.528 km ²	Oeganda 201,8 inw/km ²	België 375,6 inw/km ²	Oeganda 16,1%	België 97,9%
LEVENSYVERWACHTINGEN VROUW/MAN		GEMIDDELDE LEEFTIJD		AANTAL KINDEREN PER VROUW		HIV/ AIDS PREVALENTIE	
Oeganda 58,8/55,7 jaar	België 83/78 jaar	Oeganda 15,7 jaar	België 41,4 jaar	Oeganda 5,8	België 1,8	Oeganda 7,1%	België 0,2%
BEVOLKING DIE LEEFT MET MINDER DAN 1,9\$ PER DAG		PERCENTAGE BEVOLKING ONDERVOED		PERCENTAGE KINDEREN DIE LIJDEN AAN GROEI-TOORNIS- SEN TGV ONDERVOEDING		PERCENTAGE INKOMEN BESTEED AAN VOEDSEL	
Oeganda 34,6%	België geen data	Oeganda 25,5%	België geen data	Oeganda 34%	België geen data	Oeganda 56%	België 15%

Oeganda werd in 1962 onafhankelijk van het Verenigd Koninkrijk; daarom dat Engels nog steeds één van de officiële landstalen is en dat er links gereden wordt.

1 euro = 4400 Oegandese shilling;
in dit land ben je dus al snel miljonair.
Op restaurant heb je al gegeten en
gedronken voor 5 euro, oftewel zo'n
22 000 Oegandese shilling.

M-LISADA, DAT KLINKT ALS MUZIEK IN DE OREN

KAMPALA

Het begon allemaal 22 jaar geleden, toen Sagawa Bosco - die toen op straat woonde - leerlingen van een privéschool muziek zag spelen. Hij vroeg aan de leerkrachten om hem ook te leren spelen. Een duidelijke nee liet niet lang op zich wachten. Sagawa bleef echter volhouden totdat ze eindelijk deels toegaven; 's weekends en in vakanties konden hij én zijn vrienden komen oefenen. Een paar maanden later vormden ze samen een harmonieorkest en verdienden ze genoeg geld met optredens om zichzelf te kunnen onderhouden.

Dit mooie verhaal ligt aan de basis van M-LISADA (Music, Life Skills, and Destitution Alleviation, in het Nederlands: Muziek, levensvaardigheden en armoedeverlichting), een ontmoetingscentrum waar straatkinderen - vaak met psychologische problemen - opvangen worden.

Emilly, jullie hebben reeds 1083 kinderen met gedragsproblemen gerehabiliteerd. Over welke kinderen gaat het voornamelijk en hoe hebben jullie hen juist geholpen?

Sommige kinderen zijn geslagen en fysiek mishandeld, hun wonden verzorgen we. En niet alleen fysieke wonden worden verzorgd, ook de emotionele. Onze psychologische therapie bestaat er voornamelijk uit de kinderen een antwoord te bieden op de vraag: "Wie ben ik?". We benaderen onze bezoekers altijd op een positieve manier en stellen ons begrijpend op, zelfs als ze dingen stelen of vernielen. Dat is de enige manier waarop je een vertrouwensband met getraumatiseerde kinderen kan opbouwen.

We voorzien in hun behoeften (of dat nu voedsel of een warme douche is) en wachten tot ze zich klaar voelen om hun verhaal te vertellen. Sommige kinderen vertellen pas na een jaar wat hen exact overkomen is en wat hun toekomst-dromen zijn. En wanneer ze die vertellen, trachten we hen onmiddellijk te overtuigen dat deze dromen geen dromen hoeven te blijven, dat alles mogelijk is, als je er maar voor gaat. We proberen hen daaropvolgend alle vaardigheden en kennis mee te geven om hun wensen te realiseren.

"De situatie waarin je verkeert, maakt dat je verkeerde beslissingen neemt en het slechte pad opgaat. Verander je echter de situatie, dan zal je als persoon ook veranderen. Daar komt ons succes vandaan."

De variëteit aan kinderen die we opvangen is ook zeer breed. Zo vangen we vele kinderen op die hun ouders verloren hebben, en daaropvolgend in huis werden genomen door vreemden die hen als meid inschakelen en zeer slecht behandelen (wezen belanden vaak in deze situatie omdat geen enkel familielid hen kan/wil opvangen). Ook helpen we vluchtelingen van Congo verder; hen leren we lezen en schrijven, we geven hen eten (voornamelijk haverhoutpap) en muzieklessen.

Hoe helpt muziek eigenlijk om trauma te verwerken?

Muziek brengt mensen samen, een band vorm je immers niet op je eentje. Wanneer je muziek aan het spelen bent, wordt je geest daar volledig door opgeslorpt, zodat je niet aan andere - vaak negatieve herinneringen - kan denken. En de juiste noten leren spelen vergt veel discipline, een competentie die veel van onze kinderen bij hun aankomst hier missen en zo aangeleerd krijgen op een speelse manier.

Wereld Missie Hulp heeft recentelijk een hele som geld geïnvesteerd in jullie organisatie. Wat gaat er exact gebeuren met deze financiële steun?

Door het bedrag dat WMH sponsort kunnen wij onze grote toekomstdroom realiseren om een middelbare school op te richten waar onze kinderen een beroepsopleiding kunnen volgen en zo later kunnen voorzien

in hun eigen onderhoud (wat er ook voor zorgt dat ze van de straat blijven). Lessen snit en naad, mechaniek en houtbewerking zullen ingericht worden. Verder moet gepaste leerbegeleiding en psychologische ondersteuning ervoor zorgen dat de slaagkansen van deze kinderen zo hoog mogelijk komen te liggen.

Wij wensen jullie veel succes! Wij sponsoren M-Lisada nu, onze partner Torfs doet dit ook, maar helpt de Oegandese overheid jullie eigenlijk?

Integendeel, de overheid wil net dat er zo weinig mogelijk weeshuizen in Oeganda bestaan. De overheid redeneert als volgt: "We willen dat de kinderen zonder ouders worden opgenomen in de gezinnen van hun familie (tantes, nonkels,...) in plaats van in weeshuizen terecht te komen. In het verleden is er immers heel veel misbruik geweest in weeshuizen; blanken werden naar hier gelokt om kinderen te adopteren en betaalden hier heel veel geld voor (geld dat ook verdween). Dit willen we vermijden." Bijgevolg worden verscheidene zware inspecties uitgevoerd en het ene weeshuis na het andere wordt gesloten. Voor ons voelt het echter eerder aan alsof de regering excuses zoekt: "Jullie voldoen niet aan de hygiënische voorschriften, jullie sociale werkers zijn niet hoog genoeg gekwalificeerd..." Sinds een paar maanden mogen wij dan ook 'slechts' 35 kinderen te slapen leggen in onze slaapzalen (terwijl we daarvoor aan 65 kinderen onderdak boden). Daarom dat we ook zo blij zijn met de steun van Wereld Missie Hulp. Zonder jullie zou ons project niet meer mogelijk zijn en zouden veel meer kinderen doelloos op straat blijven rondlopen...

Graag gedaan!

HOOP VOOR DE OUDEREN VAN PAIDHA

PAIDHA

Een dagverzorgingszorgcentrum voor 35 ouderen in the middle of nowhere, dat is Nyumba Ya Wazee, vrij vertaald 'Hoop voor de ouderen'. Dit dagcentrum ligt te midden van allerlei kleine wijken waar de ouderen wonen die door de gemeenschap soms aan hun lot over gelaten worden. Op 24 maart spraken we met de oprichtster van dit initiatief, Stelloh Kakura, opgegroeid in Oeganda en nu wonende in Deurne. Drie keer per jaar trekt ze naar Paidha om haar project in goede banen te leiden.

Stelloh, hoe kom je erop om een dagverzorgingscentrum op te starten in Oeganda?

Ik ben zo'n 15 jaar geleden mijn man gevolgd die een jobaanbod had gekregen in België; hij werkte voor de Oegandese ambassade. Toen we goed en wel gesetteld waren, ben ik in België aan de slag gegaan in de thuiszorgsector. Ik verzorg dus dagelijks ouderen; doe boodschappen voor hen, was hen, kook voor hen... En hoewel ik merk dat ouderen in België soms eenzaam zijn, ze worden wel heel goed verzorgd. In Oeganda liggen de kaarten helemaal anders, hier behoren ouderen tot de vergeten bevolkingslaag.

Ik dacht dat mensen hier juist veel respect tonen voor de ouderen?

Goh, als je met respect tonen bijvoorbeeld knielen voor hen bedoelt wel. Maar als het gaat over hoe er dagdagelijks omgegaan wordt met ouderen (knikt nee)... Laat mij mezelf verduidelijken. Wanneer kinderen volwassen zijn, het huis zijn uitgetrokken, en zelf al kinderen hebben, wordt de zorg voor kleinkinderen vaak aan de grootouders over gelaten. Grootouders die dat zelf eigenlijk al lang niet meer kunnen, en zelf zouden geholpen moeten worden. Daar komt nog eens bij dat vele volwassen kinderen gaan wonen in de hoofdstad Kampala, omdat zich daar de meeste jobopportunities aandienen. Gevolg: de

grootouders staan quasi alleen voor de zorg van hun kleinkinderen. Wanneer deze de zorg niet aankunnen en hun kleinkinderen niet naar school kunnen laten gaan of hen deftig voeden, belanden deze kinderen vaak - willens nillens - op het verkeerde pad en beginnen ze te stelen of verzeilen ze in de prostitutie. Een verschrikkelijke situatie die we deels aanpakken door onze leden te empoweren.

Je vertelde daarstraks dat er nog 100 wachtenden op de lijst staan. Het lijkt me moeilijk om niet alle ouderen verder te kunnen helpen (trouwens ook een probleem waar veel Belgische woonzorgcentra mee te kampen hebben). Hoe selecteren jullie wie jullie helpen en wie niet?

Ons eerste criterium is de leeftijd; onder de 65 nemen wij niemand aan. Ten tweede kijken wij naar de medische urgentie; iemand met kanker in een vergevorderd stadium, ernstige rugklachten of verlamningsverschijnselen zullen wij altijd trachten verder te helpen. Sommige ouderen functioneren nog goed, en daar organiseren we dan ook allerlei activiteiten voor. Anderen kunnen echter totaal niet meer - zo vangen we ook een blinde vrouw op - en zij komen gewoon naar hier om degenen die 'nog goed zijn' gezelschap te houden. Eigenlijk is het één grote vriendenclub geworden (lacht).

Leuk om te horen dat jullie allerlei activiteiten organiseren. Welke activiteiten zijn dat dan zoal?

We laten onze leden vooral tuinieren, dat doen ze veruit het liefste. Daarenboven is dat ook nog een winstgevende activiteit; er worden zoete aardappelen geplant, deze worden geoogst, en de groenten die niet gebruikt worden voor eigen consumptie, worden verkocht. Verder kunnen onze oudjes ook wat handwerk doen, zoals weven. Misschien zijn het belangrijkste nog onze sensibiliserende workshops rond voeding (hoe een evenwichtige voeding te bereiken) en hygiëne (waar basiszaken zoals: je moet je dagelijks wassen, je handen wassen na een toiletbezoek... aangeleerd worden). Deze educatieve activiteiten hebben veel verbetering gebracht in de dorpen waar onze senioren wonen. De hele buurt geniet immers mee van hun opgedane kennis.

Tuinieren (lacht)? Dat doen ze volgens mij in Belgische rusthuizen niet. Misschien een idee om bij ons toe te passen! Wat is volgens jou eigenlijk het grootste verschil tussen bejaardenzorg in Oeganda en bejaardenzorg in België?

Ik heb al gezegd dat velen weinig respect tonen voor ouderen. Eén van de schrijnendste dingen is dat, wanneer ouderen alleen naar het ziekenhuis gaan wanneer ze zich niet goed voelen, ze vaak niet verder geholpen worden. De meeste dokters en verpleegsters denken immers: "Deze persoon zal toch sterven, dus waarom zouden we nog tijd, energie en geld in hem/haar investeren?" Daarom ga ik altijd mee met de ouderen die wij opvangen als zij naar het hospitaal moeten. Ook transport is hier een enorme uitdaging; krijg maar eens medicijnen tot hier! Verder is het zo dat woonzorgcentra in België uitgerust zijn met alle comfort, hier beschikken we zelfs niet over een wasmachine en proper water gebruiken was tot voor kort een enorme uitdaging. WMH heeft ervoor gezorgd dat we over genoeg budget konden beschikken om een waterpomp te plaatsen, nog eens bedankt voor al jullie hulp!

Graag gedaan. Welke andere dingen hebben jullie trouwens aangekocht met het geld dat we aan jullie gedoneerd hebben?

Eerst en vooral het hek dat rondom het domein van Nyumba Ya Wazee staat, nodig om de gebouwen en de waterpomp te beschermen. Verder hebben jullie er ook voor gezorgd dat we 10 toiletten konden bouwen in de nabij gelegen gemeenschappen. De locals zijn hier allemaal zeer blij mee en onderhouden deze dan ook uitmuntend (zoals jullie zelf wel gezien hebben (knipoo)). Het positieve effect van onze workshops rond hygiëne... Indien we in de toekomst nog het geluk hebben om door jullie gesponsord te kunnen worden, zouden we dat geld gebruiken om land dat we aangekocht hebben, dat aan de straat gelegen is, verder op te knappen. Nu moeten de ouderen immers een vrij lange weg die stijl naar beneden gaat afleggen om tot ons opvangcentrum te geraken, en voor sommigen lukt dat gewoon niet meer. Het gebouw dat we op dit land zouden plaatsen zou dus veel makkelijker te bereiken zijn. Verder zouden we ook graag douches plaatsen in de lokale gemeenschappen. Oudere locals die in kleine hutjes wonen, zijn nu immers genooddaakt om te baden in de plaatselijke rivier. Niet evident, omdat velen slechtziend zijn, ze niet over licht (dus elektriciteit) beschikken om tot aan de rivier te geraken in het donker, en wanneer ze er toch geraken, vallen ze vaak omwille van de gladheid van de modder (zeker in het regenseizoen).

We vinden het alvast een schitterend project dat we ook dit jaar mee willen helpen waarmaken!

WE HEBBEN ALLEMAAL TALENTEN, DROMEN EN AMBITIES

KAMPALA

De ambitie van Fred Matovu, de directeur van SEECHILD (Sustainable and Effective Empowerment of Children with Disabilities) en Charles Ddungu?

Oegandezen laten inzien dat mensen met een beperking ook een meerwaarde binnen de maatschappij kunnen betekenen. Kinderen met beperkingen hebben vele talenten, capaciteiten, dromen en ambities, net als alle andere kinderen.

Vanuit een sterke visietekst dienden ze enkele jaren geleden samen een aanvraag in. Verschillende NGO's, zo bevestigden ze, komen op voor kinderrechten, maar weinige hebben het over kinderen met een beperking. Nog minder proberen ze deze kinderen te emanciperen en te empoweren. Dat doet Fred en zijn team met het project 'SEECHILD' wél.

Waarom hebben 13% van de Oegandese kinderen een fysieke en/of mentale beperking?

Het antwoord op deze vraag is meerledig:

- genetische oorzaken;
- omdat er eenzijdig gegeten wordt (ondervoeding);
- door de mens veroorzaakte redenen, zoals een slechte behandeling door de ouders of zorgverleners;
- door de dramatische situatie waarin bijvoorbeeld straatkinderen opgroeien.

Hoe worden mensen met een beperking behandeld in Oeganda?

Zij worden gestigmatiseerd vanuit de mythische overtuiging dat beperkingen het gevolg zijn van een

vloek. Een overtuiging die leidt tot uitsluiting. De overheid ontbreekt het nog steeds aan een effectieve strategie om tegemoet te komen aan de noden. NGO's in Oeganda bieden dan weer op verschillende manieren een bijdrage aan het verbeteren van de levensomstandigheden van kinderen met een beperking, maar zelden of nooit op een duurzame wijze. Het alternatief is één van de weinige private instellingen, maar met 185€ per kwartaal is dit voor de meeste families een onbetaalbare optie.

Hoe biedt jullie project op elk van deze uitdagingen een antwoord?

Ons programma 'SEECHILD' richt zich - naast de directe en noodzakelijke zorg voor de kinderen - op de training van bepaalde vaardigheden, waardoor ook mensen met een beperking in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien. Het project richt zich op kinderen en jongeren tussen 11 en 17; op termijn is het doel om 100 kinderen uit de districten Wakisso en Mpigi (in en rond de hoofdstad Kampala) te begeleiden. De bedoeling is verder om economische activiteiten uit te bouwen, ondersteund door de teelt van bananen, maniok, zoete aardappelen, bonen, noten... Een oogst die, dankzij de bijzonder vruchtbare grond in de regio, verzekerd lijkt. Die insteek biedt het project binnen enkele jaren z'n duurzaamheid en zelfredzaamheid.

Wij wensen jullie alvast veel succes en sponsoren jullie initiatief met veel enthousiasme!

ONDERWIJS IN RAMBIA

DE SLEUTEL TOT ONTWIKKELING, DE SLEUTEL TOT EEN BETERE TOEKOMST

FORT PORTAL

In Rambia, een kleine gemeenschap in de brousse van Oeganda, staat de Rambiaschool. Een lagere school waar iedere dag zo'n 400 leerlingen vol enthousiasme naartoe komen om te leren lezen, schrijven, rekenen... Een vierde van deze leerlingen heeft zijn beide ouders verloren aan aids of malaria. Zij zijn dus genoodzaakt om te blijven overnachten op school.

ONDERWIJS IN RAMBIA

Omdat beelden meer zeggen dan woorden...

Door plaatsgebrek, kunnen leerlingenaantallen oplopen tot 50 leerlingen per klas. De klassen zijn opgebouwd uit stro en leem, zijn niet voorzien van elektriciteit en in de ramen zitten geen glazen (vooral vervelend in de regenseizoenen). Ontroerend om te zien: kinderen met en zonder beperkingen studeren en spelen samen in de klassen.

Door plaatsgebrek slapen 3 leerlingen op een enkele matras (ongeacht hun leeftijd). Meisjes en jongens slapen gescheiden, maar het 'comfortniveau' is hetzelfde.

Zowel meisjes als jongens hebben heel kort haar tijdens hun schoolse carrière. Dit is verplicht (schoolregel) omwille van hygiënische redenen (het vermijden van het krijgen van luizen).

Wim en Ilona, 2 medewerkers van Wereld Missie Hulp, zagen deze schrijnende situatie twee jaar geleden voor hun ogen afspeelen toen ze op projectreis in Oeganda waren. Ze dachten onmiddellijk: "Zo kan het niet verder, hier moet iets aan gedaan worden."

8%
van de Oegandese
kinderen is wees.
Hun ouders zijn veel-
al gestorven aan de
gevolgen van malaria
of aids.

1 op 11
kinderen
in Oeganda
sterft voor zijn 5e
levensjaar.

Voor de slaapzalen zouden moeten vernieuwd en uitgebreid worden. De leerlingen die er terecht komen verdienen beter. Elizabeth vertelt ons haar persoonlijk verhaal (op onze website 'www.rambiaschool.org' kan je haar dit verhaal zelf horen vertellen):

“Ik ben Elisabeth en ik ben 13 jaar oud. Ik zit in het eerste middelbaar en ben wees. Mijn ouders stierven aan de gevolgen van HIV. Voor ze stierven, woonden we in een klein dorpje en leden we een goed leven. We vormden een gezin met ons vijfen: mijn ouders, mijn 2 broers en ik. Schoolgeld werd altijd op tijd betaald, we aten lekker en hadden mooie kleren. Toen mijn ouders ziek werden, veranderde alles. Het was vooral moeilijk om mijn papa te zien toen hij zo ziek was; hij vermagerde op korte tijd heel fel en grote zweren verschenen op zijn ganse lichaam. Uiteindelijk kon ik niet meer op de privéschool blijven waar ik zat omdat papa steeds minder geld binnenbracht. En het geld dat er was, ging allemaal op aan medicatie en revalidatie. Mama moest thuis blijven om voor papa te zorgen. Tijd om te gaan werken had ze dus niet en ze was al zo ziek, en werd ook steeds zieker. Dan stierf papa, en een paar jaar later stierf zij ook. Het leven dat ik daarna geleden heb, kan ik maar met één woord omschrijven: miserabel. Toch wil ik de Rambiaschool bedanken omdat ze mij willen opvangen. Maar mijn broers hebben dat geluk niet mogen kennen en zijn helemaal alleen...”

Maar het is niet omdat het leven van deze kinderen niet altijd eenvoudig is, dat ze bij de pakken blijven zitten; integendeel. Ze dromen volop van een mooie toekomst en een vruchtbare carrière!

Zo smelt een jongen van 10 weg bij het idee om een landbouwer te worden die de ganse Rambiegemeenschap kan voorzien van voedsel, wil een meisje van 13 het in de nabije toekomst schoppen tot parlements lid om te ijveren voor de ontwikkeling van de Rambiegemeenschap, en een meisje van 11 zet alles op alles om verder te kunnen studeren zodat ze verpleegster kan worden en de zieken verder helpen.

Wij hopen van harte dat zij hun dromen kunnen waarmaken! En daarvoor.... hebben we jou nodig! (Spoiler: lees snel verder op de volgende pagina)

Je hebt het zonet kunnen lezen... De Rambiaschool loopt over van enthousiaste leerlingen, bekwame leerkrachten, en is gelegen te midden van de prachtige groene natuur die Fort Portal, Oeganda, rijk is. Enkel de budgetten ontbreken nog om op dit stukje van de wereld dé wereld van verschil te maken. Om eerlijk te zijn, hopen wij dat jij ons wel zou willen/ kunnen verder helpen...

Het schooltje dat wij willen opbouwen in Oeganda, moet ervoor zorgen dat kinderen terecht ambities mogen koesteren op een beter leven dan hun ouders én dat ze hun geboortegrond niet dienen te verlaten om dit beter leven op te bouwen. Want onderwijs maakt mensen zelfredzaam en is, in de echte zin van het woord, de poort naar een beter leven.

Waarom je nog volmondig 'Ja, ik wil meehelpen' kan antwoorden op dit project:

- We weten reeds wat het gaat kosten om dit project waar te maken. Met 175.000 € kunnen we 400 kinderen, waarvan zo'n 100 kinderen hun ouders hebben verloren aan AIDS, kwaliteitsvol onderwijs aanbieden.
- Het volledige project wordt aangestuurd door medewerkers uit onze organisatie die ervaring hebben met het optrekken, inrichten en onderhouden van dergelijke gebouwen. En op het vlak van projectopvolging mogen we onszelf absoluut een expert noemen: reeds 30 jaar kijken we erop toe dat ontwikkelingsprojecten over de ganse wereld vlot en correct verlopen.
- Je zal via onze website www.rambiaschool.org de voortgang van de werken stap voor stap kunnen opvolgen. De vele persoonlijke getuigenissen, foto's en filmpjes zullen ervoor zorgen dat je ondergedompeld wordt in de wereld van de Rambialeerlingen. Surfen op deze site maakt dat je met je eigen ogen kan zien dat jouw gift goed besteed wordt.

Iedere gift, groot of klein, waarderen we enorm. Eén van manieren waarop we onze dankbaarheid uiten, is door jouw naam in te schrijven in een register dat bij de overdracht van de afgewerkte bouw plechtig zal worden overhandigd aan de schooldirectie. Dit register zal worden bewaard in de school en er ter inzage liggen. Indien je over een logo beschikt, kunnen we dat vermelden op onze website en andere publiciteitsdragers. Verschillende regelingen zijn mogelijk.

Hoe je ons kan steunen?

Door je gift over te schrijven naar het Fonds Vrienden van Wereld Missie Hulp, beheerd door de Koning Boudewijnstichting, op het rekeningnummer: IBAN BE10 0000 0000 0404 met de gestructureerde mededeling ***016/0890/00077***.

Voor giften van 40 euro en meer krijg je een fiscaal attest. Daarmee geniet je van 45% belastingvermindering. Zo kost een gift van 40 euro maar 22 euro. Het attest zal u worden afgeleverd door de Koning Boudewijnstichting.

Voor meer informatie kunt u terecht op onze website www.rambiaschool.org of telefonisch bij één van onze medewerk(st)ers, op het nummer: 03 454 14 15.

Alvast bedankt om onze vraag in overweging te nemen!

Met vriendelijke groeten,
Het WMH-team

OEGANDA DOOR DE OGEN VAN EX- TOPJOURNALISTE ELS DE TEMMERMAN

KAMPALA

Els De Temmerman begon haar journalistieke carrière bij de krant 'Het Volk', maar haar echte sporen heeft ze verdiend bij de VRT door haar televisieverslaggeving over de Rwandese genocide. Momenteel heeft ze het journalistieke wereldje achter zich gelaten, en baadt ze aan de oever van het Victoriameer in Oeganda het hotel 'Cassia Lodge' uit. Wij gingen daarheen om haar te vragen naar de reden voor haar carrièrewending en het beeld dat zij heeft van het land.

Drie jaar geleden ben ik gestopt als hoofdredactrice bij 'The New Vision', die de ambitie had om dé kwaliteitskrant van Oeganda te worden. Aanleiding was dat er een journalist vermoord was die een kritisch stuk over de regering had geschreven. Op dat vlak is de situatie nog steeds niet veranderd. Enige lichtpunt: het hoofd van de politie is onlangs ontslagen.

Waarom is dat gebeurd?

Er had een ontvoering plaatsgevonden waar wel losgeld voor betaald werd, maar te weinig. Daaropvolgend werden de vingers van het slachtoffer opgestuurd, en de politie reageerde niet. Even later werd het dode lichaam van het slachtoffer teruggevonden. Dat het hoofd van deze corrupte instantie ontslagen werd, is al een hele prestatie in een land waar complete straffeloosheid heerst...

'The New Vision' heeft ook verschillende corruptieschandalen naar boven gebracht. Heeft u het gevoel dat het naar buiten brengen van deze verhalen toch

iets aan de situatie heeft veranderd?

Wel een beetje, maar in mijn ogen nog altijd veel te weinig... Toen we naar buiten brachten dat een minister ging gokken in Las Vegas met de visakaart van de overheid, werd hij ontslagen. En de ministers die ervoor zorgden dat er honderden miljoenen dollars aan olie-inkomsten verdwenen, werden niet opnieuw benoemd.

Drie jaar als hoofdredactrice werken voor een kwaliteitskrant; dat lijkt me niet evident in een land waar zo'n groot percentage van de bevolking analfabeet is...

Hoe trachtten jullie dit doelpubliek te bereiken?

Wij integreerden veel humoristische cartoons in onze krant. Afrikanen houden van humor; ze lachen graag. Humor maakt ook dat je - soms gevoelige - thematieken kan aankaarten zonder kritisch of belerend over te komen.

In elke editie werd een verhaal gebracht over onder-

wijs en gezondheidszorg. Welk verhaal is u het meest bijgebleven en waarom?

Toen de oorlog in 2013 in Zuid-Soedan uitbrak, werden scholen volledig vernield. Les volgen in klaslokalen was er dus niet meer bij. Leerlingen volgden buiten les, en werden enkel beschut door wat bomen. Ondanks deze erbarmelijke omstandigheden slaagde één van deze vernielde scholen erin om de beste resultaten van het land neer te zetten voor de eindexamens. De leerkrachten die ervoor kozen om in deze erbarmelijke omstandigheden te blijven, gaven blijkbaar les op zulke kwaliteitsvolle en gedreven manier...

En als we het hebben over gezondheid, dan denk ik dat een stuk over de knikkebolziekte* mij het meest is bijgebleven. In de rest van de wereld was deze vreselijke ziekte, die vaak voorkomt in Zuid-Soedan, nog niet bekend. Door onze artikels raakten dokters van het Tropisch Instituut van Antwerpen geïnteresseerd in deze aandoening en intussen is er al veel onderzoek naar verricht.

We hebben u - en ondertussen onze lezers - verteld dat wij het de Oegandese school 'Rambia' de komende jaren uitgebreid willen steunen. Kan u ons daarom wat meer achtergrondinformatie geven over hoe het onderwijs in Oeganda geregeld is?

De kwaliteit van het onderwijs in Oeganda ligt laag omdat één van de millenniumdoelstellingen, namelijk: "In 2015 volgen alle kinderen, jongens en meisjes, volledig basisonderwijs", veel te overhaast is doorgevoerd. Op één jaar tijd is het leerlingenaantal verdrievoudigd, maar bleef het onderwijsbudget, leerkrachtenaantal en het aantal scholen ongewijzigd. Dit had tot gevolg dat de kwaliteit van het onderwijs zienderogen daalde.

In sommige klassen loopt het leerlingenaantal op tot 150, en schoolmateriaal is gewoon niet aanwezig. Omwille van de overvolle klassen raken leerkrachten gedemotiveerd en een derde van de leerkrachten is continu afwezig terwijl ze door de overheid verder betaald worden, weliswaar aan een heel schamel loon. De onderwijzers en onderwijzeressen hebben vaak zelf 6 à 7 kinderen en zijn genoodzaakt om er andere jobs bij te nemen om toch rond te komen (ze laten zich dus voor hun hoofdjob uitbetalen en verdienen bij door allerlei andere taken/klusjes uit te voeren). Amper één op de vijf kinderen maakt de middelbare school af.

Om deze hele problematiek te begrijpen, is het belangrijk te verstaan dat kinderen in Oeganda gezien worden als een vorm van sociale zekerheid. Ouders

gaan er vanuit dat kinderen op hun oude dag voor hen zullen zorgen. De overheid voorziet immers amper in sociale zekerheid, en wat wel geïnstitutionaliseerd is, daar gelooft niemand in. Het zou niet de eerste keer zijn dat ambtenaren openbare fondsen stelen... De politie zelf moet onderzoek doen naar diefstal maar zij smeden samen met dieven snode plannen en willen een deel van de koek. Herinner je je nog wat ik zei over complete straffeloosheid? Eigenlijk is Oeganda een zeer corrupt land...

Veel valkuilen waar we ons voor moeten behoeden dus... Heeft u dan wat concrete tips voor ons, over hoe we het project 'Rambia' zo optimaal mogelijk kunnen aanpakken?

Het lijkt mij vooral belangrijk om te beschikken over een sterke PTA (Parent Teacher Association). Verder moet er altijd rechtstreeks op het rekeningnummer van de school gestort worden (en als dat nummer er niet is, moet dat zo snel mogelijk aangevraagd worden), en niet op dat van één persoon (meestal gebeurt dit in Afrika op het rekeningnummer van de directeur). Cash geld gebruiken is ook uit den boze. Hou nauw de vinger aan de pols met het schoolbestuur; het is belangrijk om ervoor te zorgen dat het schoolgeld goed besteed wordt, en dat leerkrachten correct betaald worden. Eigenlijk staat of valt alles met de directie, en alles is persoonsgebonden.

Want ook hier geldt: de corruptie blijft. Ook al worden inspecties op de schoolkwaliteit uitgevoerd door de Oegandese overheid, als je hen betaalt om een gunstig rapport te schrijven, kan je al raden hoe dat rapport er zal uitzien...

Onze lezers zullen u waarschijnlijk voornamelijk kennen van het spraakmakende boek dat u in 1998 schreef over kindsoldaten in Oeganda, genaamd 'De kinderen van Aboke'. Maar weinigen zullen weten dat u zelf een centrum voor posttraumatische begeleiding van kindsoldaten hebt opgestart in 2003. Wat bracht u ertoe om dit project op te starten?

Toen ik het boek geschreven had, had ik het gevoel: 'Dit is niet genoeg'. Nog altijd weten te weinig mensen van deze thematiek en de pijn die geleden is. Maar liefst 66 000 Noord-Oegandese kinderen zijn geaffecteerd door de vreselijke daden die rebellenleider Kony** gepleegd heeft. Het trauma dat zij met zich meedragen is enorm; ze hebben anderen moeten vermoorden, ontvoeren, folteren, ze zijn zelf verkracht en ontvoerd geweest...

“Wanneer de oorlog gedaan was, werden de kinderen (waarvan een aantal ondertussen al volwassen waren) wel vrijgelaten, maar bleven ze achter met een dode blik in hun ogen, aids, schurft en een compleet gebrek aan zelfvertrouwen. Ik heb nog nooit mensen gezien die zo diep zaten...”

En het waren dan nog kinderen hé... Ik had sterk het gevoel dat ik iets moest goedmaken tegenover hen. Ze hebben jaren in vreselijke omstandigheden geleefd en niemand heeft iets voor hen gedaan. Daarom ben ik in 2000 een sponsorprogramma gestart ten voordele van de kinderen die ontvoerd werden door de LRA**. Dit programma heeft gemaakt dat we 500 kinderen die geboren werden in gevangenschap, terug naar school konden sturen. De dode blik verdween vervolgens uit hun ogen, en een 60-tal van hen stroomde zelfs door tot een masteropleiding aan de universiteit. Zo'n 3000 andere kwetsbare kinderen

*Op het ogenblik dat deze ziekte toeslaat, stopt zowel de lichamelijke als mentale ontwikkeling. Zieken beginnen met hun hoofd te knikkebollen, krijgen spastische trekken, aanvallen van epilepsie, kwijlen overvloedig, praten niet meer en lijken in een andere wereld te leven. Slachtoffers van de ziekte worden meestal niet ouder dan 30 jaar.

hebben we ook geholpen en in totaal hebben we zo'n 3,2 miljoen euro aan schoolgelden betaald voor hen over de jaren heen. Als ik eerlijk ben, is dat de meest zinvolle job die ik ooit gedaan heb; als journalist zie je immers nooit resultaat van je werk, en heb je het gevoel dat je vaak in het ijle schreeuwt. Wat ik heb kunnen betekenen voor deze kinderen is tastbaar, zichtbaar en lonend.

En ik ben niet de enige die mij hiervoor inzet. Onder andere suster Rosemary en George vechten voor dezelfde zaak in Gulu. Als ik mij niet vergis, gingen jullie hen toch nog bezoeken eind deze week?

Dat klopt! Zondag 24 maart zullen wij suster Rosemary bezoeken en de volgende dag (Palmzondag) zullen we halt houden bij directeur George Omana. Beiden leiden scholen waar (kinderen van) kindsoldaten opvangen worden en kennen de problematiek als geen ander... Lees snel verder als je meer te weten wilt komen over deze bezoeken!

**Joseph Kony leidde het LRA (Lord's Resistance Army), een rebellengroep in Noord-Oeganda die ontstond in 1987. Kony had zichzelf tot profeet uitgeroepen en wilde een staat opbouwen gebaseerd op een eigen interpretatie van de Bijbelse tien geboden. Kony dwong vele mensen hardhandig om zich bij zijn leger aan te sluiten.

ALS DE GEWEREN GEEN LAWAAI MEER MAKEN...

Sister Rosemary Nyirumbe kreeg in februari dit jaar een eredoctoraat toegewezen door de KU-Leuven. Ze heeft immers bijzondere verdiensten door haar jarenlange inzet voor de opvang van honderden vrouwelijke slachtoffers van oorlogsgeweld. Onder hen veel voormalige kindersoldaten van het rebellenleger LRA*, die heel wat fysiek en seksueel geweld hebben doorstaan. De vrouwen worden, na hun terugkeer, vaak verstoten door hun gemeenschap en kunnen nergens meer terecht.

Zuster Rosemary over haar werk in de Saint-Monica Girls School in Gulu:

Wij vangen hier zo'n 400 meisjes van 15 tot 18 jaar en 250 kleine kinderen op. Vroeger ving we voornamelijk kindsoldaten op, momenteel zijn het vooral de vluchtelingen uit Zuid-Soedan die ontvoerd werden door rebellen; de meesten onder hen zijn boerendochters die alles behalve hoog opgeleid zijn. De kinderen die we hier opvangen kunnen we opdelen in twee groepen: enerzijds de kinderen van de meisjes die hier naar school gaan, en anderzijds de kinderen van vrouwen die in de hierover gelegen gevangenis zitten. In Oeganda is het immers zo dat de vrouw verplicht is om haar kind op te voeden in de gevangenis. Vrouwen komen in de gevangenis terecht omdat ze echte misdrijven gepleegd hebben, zoals moord, maar ook om futiele feiten. Zo had een vrouw haar man geslagen omdat hij HIV-besmet was na te zijn vreemdgegaan, en die misstap kostte haar drie jaar in de gevangenis.

Vrouwen voelen zich hier veilig, een gevoel dat ze lang niet gehad hebben. En pas wanneer een vrouw ervan overtuigd is dat haar kind veilig is, zal ze aan zichzelf beginnen denken en starten met een opleiding. Wij vangen kinderen van kwetsbare meisjes en vrouwen op, in wat wij noemen Banana Village, omdat het kinderdorp omsingeld is door bananenbomen. Dit maakt dat zij de tijd hebben om naar school te gaan. Hier bieden wij hen wat vakken aan die hen meteen leiden naar een bepaald beroep, zodat ze later een inkomen kunnen genereren,

zoals: haartooi, snit & naad en kooklessen. De maatschappij mag deze vrouwen misschien dan wel bekijken als failures, wij leiden hen op als zelfstandige vrouwen en echte ondernemers.

Dit gebouw bestaat grotendeels uit plastic flessen, gevuld met zand. Daartussen wordt grond, gemixt met cement, gedaan om een stevige & kleurrijke muur op te bouwen.

Sister Rosemary stelt ons voor aan één van haar medewerkers, Lily. Lily staat momenteel in voor de keuken en het onderhoud van de gebouwen en werd 28 jaar geleden ontvoerd door de rebellen. Zij leefde maar liefst 20 jaar in gevangenschap, en is na haar bevrijding terecht gekomen in de school van sister Rosemary. Lily toont de moed om ons haar uitzonderlijk, maar zeer pijnlijk verhaal te vertellen.

Ik was slechts 1 van de 50 vrouwen die rebellenleider Kony telde. Van hem kreeg ik vijf kinderen - ik beviel van mijn eerste dochter op mijn 15e - waarvan hij zich niets aantrekt. Wat wil je, als je meer dan 100 kinderen hebt (zenuwachtig lachje). Eigenlijk was ik gewoon één van zijn seksslaven... Ik denk nog vaak terug aan die periode, en dat maakt me zeer triest, maar ik besef dat ik er toch niets aan kan veranderen. Ik moet nu vooruit kijken, Engels leren en geld verdienen om mijn kinderen

Sister Rosemary: Dansen, andere sporten (waaronder voetballen) en educatie is onze remedie voor het omgaan met trauma.

groot te brengen. Het is immers heel moeilijk om als vrouw, zonder opleiding (die kregen we immers niet in de kampen waar we opgesloten zaten) en zonder man, verder te geraken in het leven. Vele vrouwen die hebben meegemaakt, wat ik heb meegemaakt kunnen het zich niet veroorloven om land, of een huis te kopen, en zijn genoodzaakt iets goedkoops te huren. En een nieuwe man vinden die kan bijdragen... De meeste mannen willen ons niet, wij zijn immers 'bedoezeld', en diegenen die nog wel een gezin zouden willen opbouwen met ons, willen onze kinderen er niet bijnemen... Weet je dat er redelijk wat vrouwen zijn die hun kinderen van de rebellen achterlaten bij hun ouders om met een andere man een nieuw leven te kunnen opbouwen?

Het maakt me én kwaad én triest dat de Westerse wereld niets lijkt te geven om wat er met vrouwen als ons gebeurt. Momenteel zit Kony, de vader van mijn kinderen, in Darfour (Soedan), waar hij hetzelfde aan het doen is met heel wat andere vrouwen. Voor de rest van de wereld klinkt ons verhaal als oud nieuws in de oren, maar wij leven nog elke dag met de gevolgen... Het is mijn grootste

wens dat ons verhaal gehoord wordt in de Westerse wereld en dat dit stopt.

Wij zullen alvast ons best doen om jouw verhaal te verspreiden door het een plaats te geven in ons magazine, op onze social media,...

Dat maakt me blij (lacht).

Wanneer we directeur George Omana ontmoeten, overvalt hij ons met een monoloog over het ontstaan van zijn school, de Pope Benedict XVI School. Deze school heeft hij gezet als eerbetoon aan God omdat hij de oorlog en heel wat andere obstakels heeft mogen overleven. De naam van de school ontspruit uit het feit dat de paus zelf de school is komen bezoeken bij de eerste steenlegging. Omdat we hier beschikken over beperkte schrijfplaats, geven we de meest aangrijpende anekdotes van ons onderhoud mee:

“De leerlingen die hier school lopen zijn voornamelijk kinderen van kinderen die indertijd ontvoerd werden door Kony en zijn leger. De trauma-tekenen zijn nog steeds aanwezig, ook al stopte de oorlog in 2008. Moeders vertellen mij bijvoorbeeld dat ze het zo moeilijk hebben wanneer ze nu bevallen; jaren geleden bevielen ze in de bossen zonder enige begeleiding (noch medische assistentie, noch een man die hen bijstond), nu bevallen ze in een hospitaal met alle mogelijke bijstand.”

“Als je niet begrijpt waarom quasi iedereen toen meedeed aan die gruweldaden... Als jij nog jong en beïnvloedbaar bent, jouw tong afgesneden wordt als je wil roepen om hulp, jouw benen afgekapt als je wilt weglopen, of jouw armen geamputeerd als je je verdedigt,... Wat zou jij dan doen?”

“Niet zo lang geleden betrad een volwassen vrouw die al jaar en dag op zoek was naar haar zoon ons terrein (je moet weten dat vele Oegandezes hun kinderen verloren zijn in de chaos van de oorlog). Ze beweerde dat één van onze leerlingen haar zoon was. Een DNA-test wees uit dat zij de waarheid sprak. De jongen, die dacht dat hij wees was, werd echter al jaar en dag opgevoed door andere mensen (die trouwens gelieerd zijn aan onze school). Omdat de jongen juist 18 werd toen dit hele drama plaatsvond, mocht hij zelf beslissen waar hij zou wonen. Hij koos ervoor om bij de mensen te blijven die hem hadden opgevoed; zijn eigen moeder bleef verdwaasd en vol van verdriet achter.”

Maar... er is hoop, niet alles is verloren.

*LRA: Lord's Resistance Army, is een rebellengroep in Noord-Oeganda die ontstaan is in 1987. De groep wordt geleid door Joseph Kony, die zichzelf tot profeet heeft uitgeroepen en een staat wil uitroepen gebaseerd op een eigen interpretatie van de Bijbelse tien geboden.

MURCHISON FALLS NATIONAL PARK WEETJES

Het Nationaal park Murchison Falls heeft een oppervlakte van 3860 km² en ligt op zo'n zes uur rijden van Kampala. In dit park liggen de Murchison-watervallen. Deze waterval splitste in tweeën in 1962, het jaar dat Oeganda onafhankelijk werd. Daarom staat de doorgebroke waterval ook gekend als 'freedom' waterval.

In de omgeving van deze watervallen wervallen stortte de beroemde schrijver Ernest Heminway ooit neer. Het duurde twee dagen vooraleer hij gevonden en gered werd.

In dit park kan je als bezoeker oog in oog komen te staan met 'the big five'. Dit zijn de vijf diersoorten in Afrika die door jagers beschouwd werden als het moeilijkst te schieten: buffel, leeuw, luipaard, neushoorn en olifant. Ook nog te spotten: apen, giraffen, knobbelzwijnen, hyena's, verschillende soorten antilopen (waaronder de 'Ugandan Kob'), krokodillen en diverse soorten vogels.

Het nijlpaard is in Afrika, na de malariamug, het dier dat de meeste menselijke slachtoffers eist. Zo is het gevaarlijk om met bootjes in de buurt van nijlpaarden te komen. Zij gooien soms de boot om en takelen mensen dan akelig toe met hun tanden. Een volwassen mannetje kan een drie meter lange krokodil in tweeën bijten. Velen zijn getekend door strepen op hun rug, het gevolg van gevechten.

Overdag verblijft het nijlpaard in het water, zodat het beschermd is tegen oververhitting, uitdroging en zonnebrand. 's Nachts verlaat hij het water om te grazen. Gras vormt het voornaamste voedsel: in één nacht kan hij tot zestig kilogram aan gras eten.

Wist je dat ...

De 'Ugandan Kob' ook terug te vinden is op het wapenschild van Oeganda?

Een 'krokodil in actie'; een eerder zeldzaam beeld....

Solitaire Afrikaanse buffels (ook kafferbuffels genoemd) zijn veel gevaarlijker voor de mens dan buffels die in groep leven; zij vallen immers sneller aan. De geslachtsverhoudingen bij kafferbuffels worden mee bepaald door het weer. Tijdens droge seizoenen en jaren worden meer vrouwtjes geboren, tijdens natte net meer mannetjes.

Na een draagtijd van elf maanden wordt één kalf geboren. De kafferbuffel kan een leeftijd van 26 jaar bereiken.

De worstenboom is een tot 20 meter hoge boom die in het centrale deel van Afrika, vooral langs rivieren, voorkomt. De vruchten zijn worstvormig en soms wel 1 meter lang en tot wel 9 kilogram zwaar. Ze kunnen niet vers worden gegeten, maar worden in Malawi bijvoorbeeld geroosterd als smaakmaker van bier gebruikt. Ook zouden ze medicinale werkingen hebben. De vruchten bevatten alcohol en worden onder andere gegeten door olifanten, die daardoor dronken kunnen worden.

Olifanten zijn de grootste levende landdieren. Mannelijke Afrikaanse olifanten kunnen een hoogte van 4 meter en een massa van 7000 kg bereiken. Hun grote oorflappen gebruiken ze om hun lichaamstemperatuur te beheersen. Verder heeft de olifant het beste geheugen van alle dieren; val dit dier dus nooit aan, hij zal decennia later nog weten wie je bent!

KOM MEER TE WETEN OVER DE GENADEMOORDEN IN OEGANDA

In Oeganda worden kinderen met een beperking soms vermoord door hun eigen moeder. 'Mercy killing' of 'genademoord' wordt dat fenomeen genoemd. Luk Dewulf, zelf vader van een kind met een beperking, maakte daarover een spraakmakende reportage voor 'Vranckx' die in februari van dit jaar uitgezonden werd op Canvas. Op 17 september kan je naar de volledige documentaire bij ons komen kijken én vertelt Luk Dewulf zelf hoe het was om zo'n beklievende getuigenis als journalist en als vader te filmen. Hoewel het emotioneel op sommige momenten zéér zwaar was om de reportage te maken, heeft hij maar één woord voor de moeders die deze feiten plegen: begrip.

"Beeld je eens in dat je man je achterlaat als je zoon met een beperking drie maanden oud is. Je kan eerst nog terecht bij familie, maar uiteindelijk sluit die je ook helemaal uit omdat ze niet willen verzwakt worden. Je staat er alleen voor. Een inkomen heb je niet want zo'n 3-jarig kind op de rug zorgt ervoor dat je trager ploegt op het veld, vindt de werkgever. Maar je wil het doen want een uitkering is er niet, en die 2 dollar per dag is het enige inkomen dat je hebt."

WAT?

Documentaire 'Mercy Killing' met duiding en Q&A van de documentairemaker, Luc Dewulf

WAAR?

WMH, Provinciesteenweg 400, 2530 Boechout

WANNEER?

17 september 2018 om 20 uur

PRIJS?

5 €, telefonisch inschrijven via: 03/454.14.15
of je kan surfen naar:
wereldmissiehulp.be/inschrijving-conferentie

www.wereldmissiehulp.be

Onze partners

T 03 454 14 15
INFO@WERELDMISSIEHULP.BE

PROVINCIESTEENWEG 400
2530 BOECHOUT